

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce

Nike International Limited,

se sídlem One Bowerman Drive, Beaverton, Oregon USA,
zastoupen advokátem JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D., LL.
M.,

proti

se sídlem Praha 5, Elišky Peškové 15

žalovanému

Úřad průmyslového vlastnictví

se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a

Za účasti: Intermar Simanto Nahmias (Individual Company), se sídlem Trakya Serbest Ticaret Bölgesi „Trace Free Trade Zone“ All Riza Bey Cad, Lot No. 589, Parcel 1, Block 1, Catalca-Istanbul, Turecko, zastoupen Mgr. Viktorem Veltruským, advokátem v Praze 6, Jugoslávských partyzánů 639/26,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 11. 2014, č. j. O-500052/D29741/ÚPV

T a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá práva na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 13. 1. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 11. 2014, č. j. O-500052/D29741/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2014 o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky zn. sp. O-500052 ve znění „JUMPMAN“, na základě námitek podaných společností Intermar Simanto Nahmias (Individual Company), se sídlem Catalca-Istanbul, Turecko.
2. Přihlašovatel podal dne 12. 9. 2007 přihlášku napadené slovní ochranné známky ve znění „JUMPMAN“, která byla zveřejněna dne 2. 1. 2013 pro následující výrobky zařazené do třídy 25: oděvy, obuv, pokrývky hlavy, včetně oděvů, jmenovitě spodků, krátkých kalhot, košil, triček, pulovrů, mikin, tepláků, spodního prádla, sportovních podprsenek, šatů, sukní, svetrů, sak, ponožek, kloboučnického zboží, klobouků, kšiltů, čelenek, rukavic, pásků, pleteného zboží, pásků na paže, plášťů, vest, svetrů, větrovek podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.
3. Dne 13. 2. 2013 podala společnost Intermar Simanto Nahmias (Individual Company), se sídlem Catalca-Istanbul, Turecko, námitky proti zápisu napadené slovní ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Namítala, že je majitelem starších ochranných známek Společenství č. 2752145 a č. 2752152 ve znění „JUMP“, a že napadené označení tvoří vysoce podobný slovní prvek „JUMPMAN“. Vizualní a fonetickou shodnost dominantního prvku „JUMP“, který je základním distinktivním a shodným prvkem přihlašovaného označení a současně prvkem tvořícím namítané ochranné známky. Přítomnost prvku „MAN“ u přihlašovaného označení nemůže zabránit záměně přihlašovaného označení s jeho ochrannými známkami.
4. První namítaná slovní ochranná známka Společenství č. 2752145 ve znění „JUMP“ přihlášená dne 25. 6. 2002 byla dne 2. 2. 2006 zapsána do rejstříku ochranných známek Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), (nyní EUIPO), s datem práva přednosti pro Českou republiku ode dne 1. 5. 2004, pro následující výrobky zařazené do třídy 25: obuv, ponožky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.
5. Druhá namítaná kombinovaná ochranná známka Společenství č. 2752152 ve znění „JUMP“ byla přihlášená dne 25. 6. 2002 byla dne 26. 1. 2006 zapsána do rejstříku ochranných známek OHIM s datem práva přednosti pro Českou republiku ode dne 1. 5. 2004, pro

následující výrobky zařazené do třídy 25: obuv (vyjma obuvi ortopedické), ponožky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

6. Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 3. 4. 2014 vyhověl podaným námitkám podaným podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a zamítnul přihlášku slovní ochranné známky zn. sp. O-500052 ve znění „JUMPMAN“. Námitky uplatněné podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách zamítnul.
7. V odůvodnění správní orgán mj. uvedl, že přihlašované označení je podobné namítaným ochranným známkám Společenství a přihlašované výrobky jsou shodné nebo podobné výrobkům, pro které jsou zapsány namítané ochranné známky. Na základě uvedených zjištění dospěl správní orgán prvního stupně k závěru o existenci pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti.
8. Včas podaný rozklad byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím, v němž předseda Úřadu průmyslového vlastnictví konstatoval shledanou podobnost přihlašovaného označení s namítanými staršími ochrannými známkami Společenství ze všech posuzovaných hledisek – sémantického, fonetického a v nižším stupni i vizuálního. Vzhledem k současnému zjištění o shodnosti a podobnosti přihlášených výrobků s výrobky, které jsou chráněny namítanými ochrannými známkami, konstatoval, že zde existuje pravděpodobnost záměny předmětných označení na straně veřejnosti. Dále uvedl, že navíc lze konstatovat i možnost asociace, neboť v daném oboru výrobků (oděvy, obuv apod.) je časté, že výrobci označují řady výrobků podle jejich určení (např. „formen“ pro ženy, „forman“ pro muže). Přihlašované označení tak může ve spotřebiteli vyvolat dojem, že výrobky jím označené představují řadu výrobků již dříve označovaných namítanými ochrannými známkami, jen se specifickým určením.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce se svým podáním domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 11. 2014, č. j. O-500052/D29741/ÚPV.
10. Žalobce uváděl, že je světově proslulým výrobcem obuvi, oblečení, tašek všeho druhu, hodinek, brýlí a jiných souvisejících výrobků, a že jeho společnost byla založena v roce 1962 a od roku 1972 působí na trhu pod firmou NIKE.

11. Žalobce namítal chybné hodnocení porovnávaných označení jako celku a tvrdil, že jsou odlišná vizuálně, foneticky i sémanticky. Dovolával se rozsudek Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-251/95 SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, rozsudek ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV, a usnesení ve věci C-3/03 P Matrazen Concord GmbH, dříve Matrazen Concord AG, v. OHIM.
12. Žalobce namítal, že všechny rozdíly jsou u krátkých označení významné a dovolával se rozsudku Tribunálu ve věci T-273/02 Krüger GmbH & Co. KG v. OHIM.
13. Žalobce se dovolával rozhodovací praxe OHIM, z níž plyne, že i když má společnost možnost vybrat si ochrannou známku s nízkou nebo dokonce žádnou rozlišovací způsobilostí, musí přijmout fakt, že i ostatní soutěžitelé mají stejné právo užívat ochranné známky s podobnými nebo shodnými nedistinktivními prvky.
14. Žalobce namítal, že žalovaný se dostatečně nevyrovnal s hlediskem průměrného spotřebitele, a že v inkriminované věci je spotřebitelem člověk zájímající se o sportovní zboží, který mám o dané věci určité znalosti.
15. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil podobnost napadených výrobků, a že ponožky nespádají do obecné kategorie oděvy.
Žalobce namítal, že žalovaný chybné posoudil tzv. „crowded field argument“.
16. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 27. 2. 2015 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. K námitce, že se dostatečně nevypořádal se skutečností, že přihlašované označení má původ u známé značky NIKE, žalovaný uvedl, že žalobce však sám neprokázal, proč by označení „JUMPMAN“ mělo být s touto známkou spojováno. Není nikterak výjimečné, že výrobce uvádí na trh výrobky s různými ochrannými známkami, přičemž je to výsledkem jeho obchodní politiky, jak ten který výrobek označí. Žalobci nic nebránilo, aby na český trh uváděl sportovní obuv a oděvy pod ochrannou známkou NIKE. Rovněž historie přihlašovaného označení není zpravidla spotřebitelům známá a nemusí z ní pro spotřebitele vyplývat konotace ani na známého sportovce ani na producenta zboží. Tento žalobní bod pokládal žalovaný za zcela nekorektní. Rovněž argument častého výskytu slova „JUMP“ v ochranných známkách nenasvědčuje skutečnosti, že by majitel starší ochranné známky měl tolerovat výskyt mladších ochranných známek obsahujících toto slovo.
17. Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil ve svém sdělení ze dne 24. 3. 2015, a žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřil.

III.

Posouzení žaloby

18. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

19. Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou,
20. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 22. dubna 2014, čj. 8 As 37/2011-154, posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách či dotčení na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.
21. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 8 As 41/2012-46, pro posuzování podobnosti mezi výrobky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je nutné zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi dotčenými výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží (převzato z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007-141). Při posuzování podobnosti slovních označení pro účely § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, je nutné vzít v úvahu mimo jiné následující faktory:
- (1) průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím;
 - (2) průměrný spotřebitel při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná; a
 - (3) průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní. Tato kritéria však nelze aplikovat mechanicky.
22. Při posuzování žalobních námitek v plné jurisdikci vycházel Městský soud v Praze z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“).
23. Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV., ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost. Jím se rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků

nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH und Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

24. Při posuzování zaměnitelnosti střetnuvších se ochranný známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. SDEU judikoval rozsudku ve věci C-251/95 SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, že „pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu“, a že „globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky“.
25. V inkriminované věci se Městský soud v Praze nejprve zabýval žalobní námitkou směřující proti chybné aplikaci § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, tj. posouzení podobnosti porovnávaných označení, a dospěl k závěru, že uplatněné námitky jsou neodůvodněné.
26. Žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 11. 2014, č. j. O-500052/D29741/ÚPV, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2014 o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známka zn. sp. O-500052 ve znění „JUMPMAN“ v celém rozsahu. Žalovaný stejně jako správní orgán vymezil průměrného spotřebitele v souladu s rozsudky SDEU ve věcech C-210/96 Gut Springenheide a C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer tak, že v případě kolizních výrobků zaměřených na oblast oděvů, obuvi, pokrývek hlavy a jejich doplňků jím bude většina obyvatel České republiky, resp. široká veřejnost, přičemž vzhledem k povaze uvedených výrobků lze očekávat, že se bude jednat o přiměřeně informované spotřebitele, kde však míra jejich pozornosti při výběru nebude příliš vysoká.
27. Žalovaný odmítl námitku žalobce v rozkladovém řízení, že v jeho případě se jedná o výrobky známé a renomované společnosti, jakou je společnost přihlašovatele a jeho světoznámá značka „NIKE“. Uvedl, že předmětem tohoto řízení není uvedená značka, ale přihlašované označení „JUMPMAN“, a nelze očekávat, že by průměrný spotřebitel dané výrobky označené přihlašovaným označením „JUMPMAN“ spojoval se značkou „NIKE“, resp. přihlašovatelem.
28. Žalovaný uzavřel známkoprávní řízení s tím, že přihlašované označení je s to zasáhnout do práv majitele starších ochranných známek, neboť byla zjištěna podobnost porovnávaných označení a zároveň převážná shodnost přihlašovaných výrobků. Na straně spotřebitelské veřejnosti tedy existuje pravděpodobnost záměny těchto označení.
29. Žalovaný správní orgán poté, co konkretizoval průměrného spotřebitele, přistoupil na základě tohoto kritéria k hodnocení podobnosti.
30. Pokud jde o hledisko vizuální, obě označení podle žalovaného porovnávaná označení obsahují shodný dominantní a distinktivní slovní prvek „JUMP“, který je u napadeného označení doplněn další slovní částí „MAN“. Vzhledem k tomu, že jde o shodnou počáteční

část označení, dospěl žalovaný k závěru, že porovnáváná označení vykazují určitý stupeň podobnosti z hlediska vizuálního. Poukázal znovu na rozsudek SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer s tím, že je nutno vzít v úvahu skutečnost, že spotřebitel nemusí mít při výběru zboží ochranné známky vedle sebe, nýbrž pracuje s nedokonalým vjemem ve své paměti. Vzhledem ke způsobu čtení zleva doprava spočine pohled průměrného spotřebitele na úvodní části označení, která je u přihlašovaného označení tvořena první namítanou ochrannou známkou, resp. jediným slovním prvkem druhé namítané ochranné známky.

31. S tímto odkazem na ustálenou judikaturu lze plně souhlasit, neboť dostatečně přesně charakterizuje slovní ochranné známky a jejich podstatu. Jak již bylo konstatováno, průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam začáteční části slov než částem následujícím, byť tato úvaha neplatí ve všech případech, význam první části označení nelze přeceňovat, neboť při porovnávání jednotlivých označení z hlediska jejich možné zaměnitelnosti je třeba posuzovat označení z hlediska jejich celkového dojmu (viz např. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 41/2012-46 nebo rozsudek Tribunálu ve věci T-175/06 The Coca-Cola Company v. OHIM). Žalovaný nepochybil, když konstatoval podobnost označení.
32. Pokud jde o hledisko fonetické, podle názoru soudu žalovaný nepochybil, když konstatoval podobnost porovnáváných označení. Spotřebitelé budou napadené označení vyslovovat buď v souladu s anglickou výslovností jako „džampmen“, popř. „jumpman“ a namítaná označení jako „džamp“ nebo „jump“. Porovnáváná označení jsou foneticky podobná, neboť počáteční a foneticky výraznější část napadené ochranné známky je shodná s namítanými ochrannými známkami. Druhá část „men“, resp. „man“ je akusticky nevýrazná a bezpřízvuká. Žalovaný se vypořádal s rozkladovou námitkou, že se napadené označení liší, neboť je delší s tím, že první slabika přihlašovaného označení se shoduje s jednoslabičnými namítanými ochrannými známkami.
33. Pokud jde o hledisko sémantické, porovnáváná označení obsahují stejný výraz „jump“ – skok nebo skočit. Přihlašované označení je složeninou dvou slov vedle „jump“ navíc „man“, tedy muž, člověk, v překladu „skokan“ nebo „skákaající muž“. Žalovaný konstatoval, že význam porovnáváných označení není sice shodný, avšak není ani odlišný, neboť v obou případech se vztahuje ke stejné činnosti, tj. skákání.
34. Rozkladovou námitku týkající se uplatnění tzv. „crowded field argument“ žalovaný odmítl jako neopodstatněnou s tím, že na základě skutečnosti, že kromě namítaných ochranných známek jsou pro výrobky ve třídě 25 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb zapsány ještě další ochranné známky obsahující slovní prvek „JUMP“, nelze učinit závěr o nedostatku rozlišovací způsobilosti tohoto slovního prvku. Jen z existence zmíněných ochranných známek nelze vyvozovat, že se označení „JUMP“ stalo běžným pro kolizní výrobky, a tím ve vztahu k nim ztratilo svou inherentní rozlišovací způsobilost. Kromě toho množství těchto ochranných známek není tak významné, aby bylo opodstatněné aplikovat přihlašovatelem navrhovaný „crowded field argument“. Samotný zápis ochranných známek do rejstříku nesvědčí o aktivním užívání předmětných ochranných známek v obchodním styku pro předmětné výrobky. Žalovaný nepochybil, když konstatoval rovněž ze sémantického hlediska podobnost označení.

35. Při posuzování celkového dojmu žalovaný dospěl k závěru, že porovnávaná označení vykazují i z tohoto hlediska podobnost. Vycházel z konstatovaného předcházejícího hodnocení z hlediska shodnosti nebo podobnosti vizuální, fonetické a sémantické. Posuzoval jednotlivé prvky odděleně z jednotlivých hledisek a poté v jejich vzájemné souvislosti.
36. Poté konstatoval, že označení „JUMPMAN“ je přihlašováno pro shodné nebo podobné výrobky, jako jsou výrobky chráněné namítanými ochrannými známkami „JUMPMAN“, a proto jsou na přihlašované označení kladeny vyšší nároky na odlišení. Z porovnání konfliktních výrobků je evidentní, že část z nich je zcela shodná – obuv a ponožky. Přihlašované označení je sice přihlašováno rovněž pro oděvy a pokrývky hlavy, které jsou v seznamu výrobků vyjmenovány, a žalovaný konstatoval, že se jedná o výrobky sloužící k témuž účelu, tj. k odívání lidí, a tudíž jsou určeny i stejnému okruhu spotřebitelů. Různé druhy oděvů se sice oblékají na různé části těla, nicméně plní stejnou úlohu, tj. primárně slouží k zakrytí nahoty a ochraně těla před klimatickými podmínkami, druhotně mají i účel estetický. Výroba různých oděvů v různých továrnách nemůže svědčit o nepodobnosti výrobků, jejichž účel je shodný.
37. Podle názoru Městského soudu v Praze není chybný závěr žalovaného, že předložené doklady žalobcem v známkoprávním řízení neprokazují, že by slovní označení „JUMPMAN“ se stalo na českém trhu příznačné pro přihlašovatele a jeho výrobky, popř. že by výrobky s tímto označením byly u českých spotřebitelů natolik oblíbené, že by mu bylo možno ještě před zápisem do rejstříku ochranných známek přiznat dobré jméno, resp. že toto označení by spotřebitelská veřejnost bez dalšího přisuzovala přihlašovateli a byla vyloučena jakákoliv spojitost s namítanými ochrannými známkami.
38. Pokud žalobce namítal chybné hodnocení porovnávaných označení jako celku a tvrdil, že jsou odlišná vizuálně, foneticky i sémanticky, musel Městský soud v Praze tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný v inkriminované věci postupoval důsledně v souladu s namítanou ustálenou judikaturou SDEU a správně ji aplikoval.
39. Pokud se žalobce dovolával rozhodovací praxe OHIM, resp. EUIPO, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Z rejstříku OHIM je zřejmé, že žalobce u OHIM přihlásil identickou ochrannou známku ve znění „JUMPMAN“ pro identické výrobky ve třídě 25: oděvy, obuv, pokrývky hlavy, včetně oděvů, jmenovitě spodků, krátkých kalhot, košil, triček, pulovrů, mikin, tepláků, spodního prádla, sportovních podprsenek, šatů, sukní, svetrů, sak, ponožek, kloboučnického zboží, klobouků, kšiltů, čelenek, rukavic, pásků, pleteného zboží, pásků na paže, plášťů, vest, svetříků, větrovek podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Přihláška této ochranné známky Společenství byla zveřejněna dne 18. 2. 2008 a poté společnost Intermar Simanto Nahmias (Individual Company), se sídlem Catalca-Istanbul, Turecko, úspěšně uplatnila námitky identické jako v inkriminované věci. Přihláška byla zamítnuta. Rozhodnutím prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 11. března 2010 (věc R 738/2009-1).
40. Pokud se žalobce dále dovolával judikatury Tribunálu, musel Městský soud v Praze rovněž tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, poukazuje v této souvislosti na rozsudek Tribunálu ze dne 25. května 2012 ve věci T-233/10 Nike International Ltd. v. OHIM — Intermar Simanto Nahmias (JUMPMAN), jímž byla zamítnuta žaloba společnosti Nike

International Ltd. proti rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 11. března 2010 (věc R 738/2009-1). Tribunál konstatoval, že rozhodnutí OHIM, kterým bylo vyhověno námitkám společnosti Intermar Simanto Nahmias, rozhodoval správně a v souladu s nařízením Rady (ES) č. 207/2009 o ochranné známce Společenství. Zdůraznil, že anglické slovo „JUMP“ ve vztahu k výrobkům uvedeným ve třídě 25 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb má distinktivní charakter. Konstatoval nebezpečí záměny s těmito staršími ochrannými známkami, neboť se jedná o označení podobná z hlediska vizuálního i fonetického, zapsaná resp. přihlašovaná pro stejnou kategorii výrobků. Dále uvedl, že slovní prvek „MAN“ je přídatkem ke starším ochranným známkám „JUMP“, a že hlavním distinktivním prvkem v označení „JUMPMAN“ je právě slovo „jump“.

41. Žalobce se dovolával rozsudku Tribunálu ve věci T-273/02 Krüger GmbH & Co. KG v. OHIM, bod 39: *„Toto posouzení nelze vyvrátit. Obecně, pokud jde o relativně krátká slovní označení jako označení v projednávaném případě, jsou středové prvky stejně důležité jako prvky na začátku nebo na konci označení [viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 6. července 2004, Grupo El Prado Cervera v. OHIM – Héritiers Debuschewitz (CHUFADIT), T-117/02, Sb. rozh. s. II-2073, bod 48]. Kolidující označení jsou skutečně odlišná ze vzhlédového hlediska s ohledem na sled písmen „pic“ v přihlašované ochranné známce Společenství a „yps“ ve starší národní ochranné známce, což neumožňuje konstatovat vzhlédovou podobnost mezi kolidujícími označeními.“* Podle názoru soudu nelze v inkriminované věci závěry tohoto rozsudku uplatnit s ohledem na citovaný rozsudek Tribunálu ve věci T-233/10 Nike International Ltd. v. OHIM.
42. V inkriminované věci je nesporné, že slovo „JUMP“ je dominantním prvkem přihlašované ochranné známky „JUMPMAN“ a současně jediným slovem obou namítaných ochranných známek Společenství „JUMP“. Jak žalovaný správní orgán, tak i Tribunál, nezávisle na sobě dospěly k závěru, že dotčená označení vykazují podobnosti z hlediska vizuálního a fonetického. Přidání výrazu „MAN“ v přihlášce napadené ochranné známky nemůže změnit toto posouzení, neboť tento výraz zaujímá druhotné místo v celku tvořeném označením.
43. Pokud jde o argument žalobce týkající se uplatnění tzv. „crowded field argument“, tento argument není relevantní, a žalovaný se s touto námitkou vypořádal v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem. Argument častého výskytu slova „JUMP“ v ochranných známkách nenasvědčuje skutečnosti, že by majitel namítaných ochranných známek musel tolerovat existenci mladších ochranných známek obsahujících toto slovo, notabene přihlašovaných pro stejné výrobky.
44. V inkriminované věci podle názoru soudu neexistují ani sémantické rozdíly, které by mohly neutralizovat vizuální a fonetické podobnosti, které existují mezi dotčenými označeními
45. Pokud žalobce namítal, že žalovaný se dostatečně nevyrovnal s hlediskem průměrného spotřebitele, a že v inkriminované věci je spotřebitelem člověk zájmový se o sportovní zboží, který má o dané věci určité znalosti, musel soud tuto námitku rovněž odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný správně určil průměrného spotřebitele jako širokou veřejnost, která je přiměřeně informovaná ohledně povahy výrobků, kde však míra

pozornosti při výběru nebude příliš vysoká. S takovýmto postupem žalovaného musel Městský soud v Praze souhlasit. Česká společnost je poměrně sportovně založena, takže závěr o tom, že průměrným spotřebitelem bude většina obyvatel České republiky, nemá chybu.

46. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil podobnost napadených výrobků, a že ponožky nespádají do obecné kategorie oděvy, musel soud rovněž tuto námitku odmítnout, neboť v inkriminované věci jsou přihlašované výrobky shodné nebo obdobné povahy, sloužící k témuž účelu, tj. k odívání osob a jsou určeny i stejnému okruhu spotřebitelů.
47. Městský soud v Praze se k žalobní námitce dále zabýval pravděpodobností záměny porovnávaných označení, jakož i shodností dotčených výrobků a konstatoval, že výrobky přihlášené ve třídě 25 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb jsou shodné podobné s výrobky chráněnými v téže třídě namítanými ochrannými známkami Společenství. Soud proto nemohl přihlídnout k tzv. kompenzačnímu principu ve smyslu rozsudku SDEU ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc., neboť v daném případě byla zjištěna jak podobnost porovnávaných označení z vizuálního, fonetického i sémantického hlediska, a tím pádem i z hlediska celkového dojmu, jakým působí na průměrného spotřebitele, tak i totožnost výrobků.
48. Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil začátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. března 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu